

MISSZIÓS NAPOK (Mottó: „Szomjazom”)

2015. november 12-15. (cs-v) között plébániánkon

12. (cs) templomban 16.15 Missziós rózsafüzér, 17ó mise. Utána előadást tart Francis atya. Majd verbita kiállítás megnyitás és családokhoz való szétosztás!

13. (p) 7.10-től 8.45-ig Fazekas gimnázium, 9ó-tól 10ó-ig Németh utcai iskola, 10.45-11.30 Práter u-i bencés iskola, 12ó ebéd, 14ó Magdolna u-i női csoporthoz. A templomban 15.30 keresztelő, 16.15 Missziós rózsafüzér, 17ó mise. Utána 2. előadást tart Francis atya.

14. (szo) 9ó-tól beszélgetés, foci HVSZSZ-el, 12ó ebéd, 13.30 Teréz anya nővéreinel ételosztás és beszélgetés. A templomban 16ó Józsefvárosról beszél Galgóczy Ágnes. 17.15 Missziós rózsafüzér 18ó mise. 3. előadás Francis atyával.

15. (v) 9ó mise (missziós keresztre évszám), majd búcsúzás!

KARITÁSZ MEGBESZÉLÉS

Október 27-én Karitászból megbeszélésre invitáltam a Karitászból csoport önkénteseit, de egyéb elfoglaltságok miatt csak egy fő, Dr. Alexi Erzsébet tudott eljönni. Átbeszéltük az előttünk álló feladatokat, amely tartalmaznak bizonyult. Bizakodunk abban, hogy a következő alkalommal, nagyobb létszámmal tárgyalhatunk a karitászból csoport aktuális, illetve jövőbeli programjáról.

Jövőbeli feladatok a következők:

November 9. (h) 10ó-tól idősek összejövetele. Számukra szeretnénk kedvezményes jegyet felkínálni karácsonyi közös programunk alkalmából. Az Erkel Színházban megtekintenénk a Don Giovannit december 19-én (szo) 19ó-tól.

Karitászból 25. és 85. évforduló alkalmából jubileumi naptárt vásárolni. Karitászból naptár ára: 160 Ft / db, amely csak korlátozott számban kapható. Ennek alkalmából a november 21-én 19ó-tól a Groupama Arénában Karitászból Bált rendeznek, amely belépő köteles. A belépő vásárolható a karitászból szociális központ segítségével.

Szent Erzsébet kenyér osztása november 22-én a miséken.

December 6-13. között időpontban Karitászból gyűjtést szervezünk. Terveink szerint, a misék körüli időpontokban egy asztalnál fogadnánk a hívek adományait és cserében karitászból címkével ellátott gyertyát adnánk ajándékba. „Egymillió csillag a szegényekért” Helyszín: plébániák környéke, vásárok, terek.

„Gyermekek a gyermekekért” A Bp. Magyar Szentek Temploma december 1-ig várja szegénységben élő gyermekek adatait ajándékozás céljából. Ajándékozás december 22. 15ó Fontos a gyermek részvétele. Infó: senterzsébet@karitaszközpont.hu

„Légy Te is Angyal” címmel karácsonyi ajándékozást szervezünk szociálisan nehéz anyagi helyzetben lévő gyermekek számára. Szeretnénk megszólítani azon személyeket, akik szívesen megajándékoznának egy gyermeket Sokszor elég egy apró kedvesség, amely szorosabbá kötheti szerény közösségünket! Kérjük Önöket, egy apró kedvességgel járuljanak hozzá a karácsonyi ajándékozás programjához! A mai nehéz gazdasági helyzetben nagy a szegény családok száma. Ezért fontos, hogy a családok ne szégyenjenek élni meg a szegénységüket, merjenek segítségért fordulni. Ha ismerünk olyan családot, gyermeket, akiknek gondot jelent az ajándékozás, szólítsuk meg bátran és invitáljuk a plébániára! A gyermekek nevét és az elérhetőségét a plébánia irodájában anonim módon rögzítjük. Továbbá, rögzítésre kerülnek a gyermekek neve és életkora is. Az adatok, az ajándékok megfelelő kiválasztása miatt szükséges. Ajándékokat a plébánia irodájában lehet leadni december 14-ig. Ajándékozás december 20-án a 9ó-i mise keretén belül.

BAJZÁTH FERENC ATYA GONDOLATAI

(Bp-Óbuda-Hegyvidéki Szentháromság Plébánia honlapjáról)
38 évi szolgálatot nem lehet egykönnyen elfelejteni. Így vagyok én is előző plébániámmal, Józsefvárossal. Vissza-visszatérnek a régi élmények, örömök, gondok. Még mindig emlékezem egy-egy ünnep sajátos hangulatára, élményeire.

Így Józsefvárosban mindig nagy „esemény” volt Mindenszentek ünnepe és Halottak napja. Az ok végtelen egyszerű: szegény híveink nem tudtak elmenni szeretteik sírjához és ezért egy 18. századi Fájdalmas Anya szobornál felállítottunk egy „MIN-DENKI TEMETŐJÉT”. Volt, amikor kicsiny sírok jelezték a szülőket, a rokonok emlékét, máskor egy közös nagy sír elé tehetők le szegényeink gyertyáikat, egy szál virágukat. Elképzelhetik: Halottak napjának estéjére már teljes világításban fényltek a „Mindenkinek temetője”, százával égtek a gyertyák, hatalmas vázákban álltak a virágok. Mindig gondoskodtunk olyan díszítésről, ami a keresztyén halálról, a feltámadásról szólt. Vagy egy FELTÁMADUNK felírást írtunk ki, vagy egy nagy keresztet helyeztünk el, hirdelve, vigasztalva: ne szomorkodjunk, van örök élet, szeretteink ott várnak bennünket!

A mai világ kommersz stílusa rányomta bélyegét a halottak tiszteletére is. Elmegyünk halottjaink sírjához, mert megengedhetjük magunknak. Kicsit rendbe szedjük a sírhantot, ha még nem cseréltük ki a régit valami szép, gránitdíszítésűre. Ott elmondunk egy Miatyánkot, Hiszekegyet és hazajövünk.

A halottak tisztelete Egyházunk egyik fontos tanítása: nemcsak arról szól, hogy emlékezni kell rájuk, ezt mások is megteszik. Nem a szeretet köteles „adóóját” rójuk le a sírnál, hanem a magunk életéről, haláláról is elmélkednünk kell. Így járjuk a sírokat, gondozzuk azokat, és imádkozunk, őrizve az Egyház nemes tanításának üzenetét: VAN FELTÁMADÁS.

EGY SZEGÉNY KISGYEREK EMLÉKEZÉSEI A SZABADSÁGRÓL.

1956 nyara volt. Forró magyar nyár. Valamilyen családi okból megőrzésre számomra ismeretlen helyre és ismeretlen távoli rokonokhoz adtak át megőrzésre. Azt mondták, hogy egyszer majd jönnek értem.

Rákosfalva volt ez a hely akkor még igazi falusi hangulattal. Egy nagy rét és mellette egy vasúti töltés. Ide vittek ki nálam nagyobb gyerekek focizni. Akkor láttam először focit. Nem igazán értettem még a játékot.

A vasúti töltés – a Körvasút volt – akkor az ország fontos ütőere. A töltés lábánál katonák üldögéltek. Ettek és beszéltek Számomra ismeretlen sötét színű és formájú kenyeret és érthetetlen szavakat.

Megkínáltak kenyérrel. Jó szívvel adták, mégsem ízlett. Barna volt, szögletes formájú, sós és savanyú. Szinte ehetetlen. Napjainkban az ilyen kenyerek a legdrágábbak. Egészségmegőrző reform termékek.

Egyszer valóban jöttem értem, és másnap elvittek egy nagy épületbe. Ez volt az iskola. Azt mondták ide minden nap el kell menni és majd mindig jönnek értem.

Tanulni kellett betűket, számokat, írni, olvasni meg énekelni. Dalokat Lenin és Sztálin elvtársról meg a hős szovjet katonáról, akik a szabadságot hozták el nekünk.

Egy napon hamarabb hazaküldtek. Szép őszi nap volt, kimentünk sétálni a ligetbe (Városliget). Volt ott egy hatalmas szobor, hosszú sötét árnyékot vetett a lapos napsütésben. Ez volt az utolsó nap, amikor ott állt.

Délután mindenki a rádiót figyelte.

Szerettem a rádió titokzatosságát. A sötét szobában a beszéd vagy zene ütemére változó halványzöldes fény. Hátulról bekukkantva pirosan világító lámpáskák szintén a hangokat követő, változó fényerővel.

A műsor nem olyan volt, mint máskor. Estefelé valaki hosszan beszélt és azt mondta csőcselék. Gerő Ernő volt. Ezen mindenki felháborodott. Később már nem mondtak semmit csak zene szólt. Az utcán teherautók jöttek. Jellegzetes csattogó hangjukról fel lehetett ismerni a Csepeleket, a fürtökben lógó emberek teli torokból üvöltötték - Vissza Nagy Imrét –

Egy idő után elmaradtak. A rádió továbbra sem mondott semmit, csak zene szólt. Az utcáról a távolból lövések hallatszottak. Éjfélkor elhallgatott a rádió.

Hajnalban újra megszólalt egy fojtott hang mintha takaró alól beszélne aztán megint csak zene és zene. Reggel nem kellett iskolába menni. Az utcán egy tank sietett valahová piros fehér zöld zászlóval a tetején. A rádióban egyre többet és egyre többen beszéltek.

Két – három nap múlva sem kellett még iskolába menni, de elmentünk sétálni. A Rákóczi úton minden kirakatüveg ki volt törve, de minden áru bent volt. Senki nem nyúlt be semmiért. Az egyik kirakatban egy lóden kabátos bábút kötéllel felakasztottak egy horogra. Egy táblát tartott a kezében. Nagyon lassan ki tudtam betűzni a feliratot. G E R Ő E R N Ő. Nem értettem, hiszen ő beszélt valamelyik nap a rádióban.

A Ferenc körúton egy tank állt. Helyesebben feküdt. Hernyótalpa szét volt nyílvá, tornya csöve le volt dőlve.

Mindenki boldog volt. A levegőben benne volt a szabadság: vérezen füstösen. Néha lövéseket lehetett hallani, mégsem féltem. Ha a szabadságért lőnek attól, nem kell félni!

Eltelt néhány nap egyre több lövést lehetett hallani és egyre hangosabbakat. Sajnos elmaradtak a séták.

Egyik reggel már folyamatos ágyúdörgés volt és zűrzavaros rádióadás. Mintha több helyről beszéltek volna egyszerre. 1956. november. 4 – e volt. A szabadság utolsó hajnala. Dél körül fehér köpenyes nővérek futottak az utcán a közeli kórházból, és kötszerért, fertőtlenítőért kiabáltak fel az ablakokba. Rengeteg géz, tampon, jód volt dédnagyapám fogászati hagyatékában. Rohantam le vele az utcára, ők meg tovább a lövések elöl.

Teltek a napok. Még mindig szünet volt az iskolában.

Egyre nagyobb lett a csend. Egyre nagyobb lett a sötétség hosszú évekig. 2015. november. 4.

B. Gy.